

Akvarellpapír lilahagymával

Érdeklődve hajlongtak a vén platánok a nyári napfényben, amikor egy verőfényes délelőttön ismeretlen ifjú hölgyek állították föl festőállványaikat a Régi Művésztelep Bogdányi úti kertjében. Éppen ott, ahol néhány évtizeddel ezelőtt – egy régen volt képes újság helyszíni tudósítása szerint – Barcsay Jenő, Göllner Miklós, Jeges Ernő, Kántor Andor, Pais Goebel Jenő álltak körül egy fiatal modellt állványaikkal és festővásznakkal a régi művészkert öreg fái alatt.

Két mókus kergetőzött játékosan le-föl a közeli fenyőfa kopasz derekán, s a lombok közül madarak éneke töltötte be a vibráló bokrok közötti „természetes műterem” levegőjét. A szólót egy nagybeszédű feketerigó adta, üdvözölve kellő illendőséggel és vidám fuvolaszóval a jövevényeket. Elek Anita tanárnő és Funták Gyula tanár úr narratívái biztosították az iránymutatást e paradicsomi hangulatban körvonalazódó „beállítás” (fekvő figura) látványának megragadására, jó szóval biztatva a vakációzásra fittyet hányó vendégművészeket a jelen lévő lány agyagtömbök és fehér rajzlapok által képviselt lehetőségekben rejtőzködő távlatok föl kutatására.

Az idén 231 éves Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola diákjai néhány napos nyári szakmai gyakorlaton vettek részt a telepen a Szentendrei Régi Művésztelep Kulturális Egyesület és a budapesti Török Pál utcai Szakközépiskola szervezésében. Két patinás, Magyar Örökség-díjas, nagy múltú intézmény jelképes találkozása volt ez a fiatal alkotóknak fölkínált nyári tábor. A régen volt és a jelen kacsintott össze itt, hiszen a XX. század derekán Göllner Miklós festőművész, a Művésztelep egyik alapítója évekig tanára volt a Török Pál utcai iskolának, Kántor Andor pedig a 60-as években az iskola igazgatójaként is működött, miközben Szentendrén a művésztelepi kolóniát vezette; éppen azokban az években, amikor *Aknay János* a budapesti művészeti iskolában (akkori nevén: Képző- és Iparművészeti Gimnáziumban) padtársa volt e sorok írójának, aki 1995-től szintén a Régi Művésztelep tagja, s jelenleg a szakközépiskola igazgatója is egyben.

A diákok valamelyik művészeti egyetemre néhány nap múlva esedékes felvételi vizsgájuk újabb fordulójára készültek fel itt a telepen, s érintettségük nyomán szárnyakat kapó kreatív buzgalmuk a szűziesen fehér papírlapok és a hallgatag agyagtömbök sajátos mutációit eredményezte. Voltak közöttük néhányan, akik reggeli órában még a Kálvin tér mögötti szakiskola épületében a szakmai érettségi vizsgájukat fejezték be, hogy azután fölszállva a szentendrei HÉV-re, az előző nap megkezdett aktrajzot folytassák a Bogdányi úti kertben.

Munka közben persze röpi az idő! Festés, mintázás, rajzolás... – a négynapos intenzív kurzus egyszer csak véget ért. A felvételizők mappáiba megannyi új alkotás került, megtöltve azt a Régi Művésztelep kertjének sajátos színeivel, hangulatával. Végül összecsomagolták vándorbatyuikat, majd miután a búcsúesten körbe ülték *Szakács Imre* szép történeteit és *Buhály Józsi* terített asztalát (zsíros kenyér lilahagymával „bétakarva”), ki-ki megkapta útilapuját, s a lány esti szélben lassan himbálózva, nagy méltósággal bólogattak az öreg platánok a távozó, diákveikeiből is már kiballagó vendégek után.

Kiss Zoltán László
rajztanár, festőművész